

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 443/2024
09.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Пауна Јовановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бору Спк-1/23 од 30.01.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 СПК 3/2024 од 26.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Пауна Јовановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Бору Спк-1/23 од 30.01.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 СПК 3/2024 од 26.02.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Бору Спк-1/23 од 30.01.2024. године одбијен је предлог браниоца окривљеног – адвоката Пауна Јовановића од 29.01.2024. године за доношење решења у смислу члана 278. став 1. ЗКП.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 СПК 3/2024 од 26.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Основног суда у Бору Спк-1/23 од 30.01.2024. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Паун Јовановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и,

у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10) и члана 439. тачка 3) ЗКП. Наведене повреде образлаже наводима да је суд дописом Спк 1/23 од 08.12.2023. године довео окривљеног у неповољнији положај у погледу начина извршења казне кућног затвора у односу на правни положај који је одређен пресудом Основног суда у Бору Спк 1/2023 од 06.03.2023. године, односно да се у погледу одлуке о кривичној санкцији у вези начина извршења кућног затвора (када правноснажном пресудом није било одређено да ли ће се издржавати у просторијама у којима станује, са или без примене електронског надзора) санкционише на тежи начин извршење ове кривичне санкције.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је пресудом повређена одредба члана 453. овог Законика, док је одредбом члана 453. ЗКП прописано да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Одредбом члана 439. тачка 3) ЗКП прописано је да повреда кривичног закона постоји ако је кривични закон повређен у питању да ли је одлуком о кривичној санкцији или одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон.

Из списка предмета произлази да је пресудом Основног суда у Бору СПК. 1/2023 од 06.03.2023. године прихваћен споразум о признању кривичног дела Спк. 1/22 од 19.01.2023. године, закључен између заменика Основног јавног тужилаштва у Бору и окривљеног АА са браниоцем адвокатом Пауном Јовановићем, а по оптужном предлогу ОЈТ у Бору Спк. 1/22 од 19.01.2023. године и окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забрана управљања моторним возилом, одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде. Дописом Основног суда у Бору Спк. 1/23 од 08.12.2023. године, судија за претходни поступак се изјаснио Министарству правде – Управи за извршење кривичних санкција, у вези извршења казне кућног затвора окривљеног АА, по пресуди Основног суда у Бору Спк. 1/23 од 06.03.2023. године, да се наведена казна кућног затвора има извршити према окривљеном са применом електронског надзора, у смислу члана 20. Закона о извршењу ванзаводских санкција и мера.

Поднеском од 29.01.2024. године бранилац окривљеног је поднео предлог за доношење решења, у смислу члана 278. став 1. ЗКП. Поступајући по наведеном поднеску, Основни суд у Бору донео је решење Спк. 1/23 од 30.01.2024. године, које је потврђено решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 СПК 3/2024 од 26.02.2024. године, а која решења се овим захтевом за заштиту законитости и побијају.

По ставу Врховног суда, имајући у виду да се захтевом за заштиту законитости не побија правноснажна пресуда, нити поступак који је претходио њеном доношењу, то у датој кривично-процесној ситуацији судови у побијаним одлукама нису могли учинити повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10) и члана 439. тачка 1) ЗКП, а како то бранилац у захтеву за заштиту законитости неосновано истиче. Наиме, повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП може се једино учинити пресудом, а не решењем. Такође, одлука о кривичној санкцији може бити повређена у овом случају само одлуком којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела, а којом пресудом је и одлучено о кривичној санкцији, а не побијаним решењима, којима је само одбијен предлог браниоца у смислу члана 278. став 1. ЗКП.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног указује на повреде закона из члана 278. став 1. и члана 424. став 2. ЗКП, члана 17. став 2, члана 20. став 1, члана 22. став 1. у вези члана 32. Закона о извршењу ванзаводских санкција и мера, а које повреде закона, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, из којих разлога исте нису биле предмет оцене Врховног суда у овом поступку.

Такође, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног полемисхе и са поступком који је претходио доношењу побијаних решења, односно са пресудом којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела (Основни суд у Бору СПК. 1/2023 од 06.03.2023. године), а што такође не представља дозвољен разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца. Наиме, поступак који је претходио доношењу побијаних решења, односно одлука о признању кривичног дела којим је прихваћен споразум о признању кривичног дела није предмет поступка пред Врховним судом имајући у виду да против те одлуке није ни коришћен ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**